

[Kjelgaard]

Det er muligt, der har været misbrug. Men konsekvenserne af lovforslaget og en gennemførelse af det må vel være, at ansatte f.eks. i en bank, hvis de også er aktionærer i banken, hvad mange er, skal gå til et andet pengeinstitut, hvis de har brug for et lån, at en kreditforeningsdirektor ikke kan opnå lån i sin egen kreditforening, at medlemmer af en pensionskasse ikke må optage lån i deres egen pensionskasse, at fagforeningsmedlemmer ikke kan låne i deres egen fagforening, at visse værdigt trængende ikke kan opnå lån på bistandskontoret osv. osv. Alle disse områder er ikke i samme grad offentligt tilgængelige og kunne vel i lige så høj grad mistænkes for misbrug. Det gør SF ikke i denne omgang, men måske det kommer.

Man fortsætter efter min mening sin ensidige mistænkeliggørelse af dansk erhvervsliv, og det vil vi ikke være med til, tværtimod.

Lawaetz (FP):

Industriministeren kom med så fyldestgørende en redegørelse, og hr. Kjelgaard fortsatte i og for sig med forklaringer til forståelse af den eksisterende lov, så jeg har ikke meget at tilføje.

Når man ændrede reglerne i 1974, var det vel egentlig, fordi der før den tid foregik en forskelsbehandling. Man kalder hele tiden dette her populært for aktionærlån, men det drejer sig sådan set om mange andre kategorier. Nu har SF kun nævnt aktionærer, anpartshavere og direktører, som om man har noget specielt imod dem, men der er jo en lang række andre personer, der kommer ind under det samme, uden at nogen i og for sig blander sig i det. Det kan foregå i form af funktionærboliger, hvor man hjælper med lån, osv., det kan være en del af en lønaftale. Det kan være økonomisk støtte til bolig i en lille by, hvor man ellers ikke kan få noget at bo i. Det er altså rigtigt, hvad der er blevet sagt; det er ikke så enkelt. Man må undersøge, om der overhovedet finder noget misbrug sted på dette område. Når der tales om retfærdighed, må man tilføje, at der sådan set også er masser af offentligt ansatte, der har fordele i form af udmærkede billige embedsboliger osv. Så det er nok forkert, at SF kun nævner disse tre kategorier, men man kan måske ikke undre sig over det, for de er på et plan, som SF ikke så godt kan lide.

Der er i virkeligheden mange aspekter i en sådan sag, og hvis man skal gøre det op, er det i sidste ende nærmere noget skattemæssigt, for det er vel egentlig dér, hunden er begravet, altså om man opnår en eller anden skattefordel ved at have nogle individuelle aftaler, som andre kan misunde én, men som altså på små pladser og ved generationsskifte kan være nødvendige. Vi vil vente og se, hvad ministeren får ud af den redegørelse.

Janne Normann (RV):

Det er sikkert rigtigt, at der finder tilfælde af misbrug sted, og at man måske burde benytte lejligheden til at kigge lidt mere på aktieselskabsregisterets virksomhed.

Men jeg mener, det er et galt tidspunkt, dette lovforslag kommer på. For det første er der jo i den regnskabslov, vi netop er ved at have færdigbehandlet, en bedre afdækning af de lovlige aktionær- og anpartshaverlån, og for det andet har ministeren jo bebudet, at problemet vil blive taget op i den ændring, der kommer til aktieselskabs- og anpartsskabslovene i næste samling, så vi kan ikke være med i dag.

Rahbæk Møller (SF):

Indledningsvis skal jeg takke ministeren for en overordentlig positiv modtagelse, vel så positiv, som ministeren kunne gøre det. Jeg skal også konstatere, at jeg slipper for at holde en lang tale for at forklare, hvorfor det er nødvendigt at gennemføre lovforslaget, for ministeren kom jo med alle de gode begrundelser.

Ministeren ønsker at vente, til han har gennemført en undersøgelse, og vi må så tage til efterretning, at det bliver resultatet. Ministeren nævnte to årsager til, at det kunne være praktisk at have denne mulighed, nemlig for det første generationsskifteproblemet – og jeg vil gerne have undersøgt, om der kan ligge nogle muligheder dér – og for det andet, at det kunne være nødvendigt for et firma at have en mulighed for at anbringe periodisk forekommende store likvide midler fordelagtigt. Dette sidste forstår jeg faktisk ikke. Der er jo rigelige muligheder; specielt ministerens kollega finansministeren sørger jo for, at det er overordentlig let at anbringe midler til en ret høj rente.